

“Ми вирішили не “прогинатися” перед кризою і розширили спеціалізацію, отримавши ліцензію на ремонт 17 видів вагонів”

(Закінчення. Поч. на 5 стор.)

У постійних виробничих клопотах ці десять років для мене минули, як один рік. Тому, коли колектив депо нещодавно привітав мене із 10-річчям на посаді керівника, для мене це було несподіванкою, хоча й дуже приємною. Загалом 2010-й для мене багатий на символічні дати. Цього року виповниться вже 20 літ, як я працюю на залізниці. Молоді, яка закінчує навчання у технікумі чи університеті, може здатися, що її перспективи доростати на залізниці до керівних посад не надто реальні. Я із цим не погоджуюсь. Нині залізниця як ніколи потребує молодих, активних керівників, менеджерів, які розвиватимуть галузь в унісон із сучасною науково-технічною думкою. Тому головне, на мою думку, це – бажання: вчитися, працювати, освоювати нові технології...

– За попереднє десятиліття депо стало своєрідним полігоном для впровадження нових технологій. Чи важко бути першопрохідником-випробувачем?

– Хочу наголосити на тому, що слово “важко” щодо виробничих завдань я вживаю дуже рідко. Усе, що, на перший погляд, може здатися важким до виконання, я початково сприймаю не як важке, а як цікаве. Цікаво ставити перед собою мету і в підсумку досягати її, реалізовувати задум, виконувати поставлене завдання. Щодо запровадження новітніх технологій на підприємстві, то ініціатива будівництва цих об'єктів йшла від керівництва залізниці і служби вагонного господарства ще до мого призначення на посаду керівника депо. Основне завдання моє та усього колективу полягало у тому, щоб зрозуміти масштаби і значення цих задумів і матеріалізувати їх у конкретні об'єкти, які дозволять підприємству працювати на рівні європейських стандартів. Україна розташована у центрі Європи, а Львівська залізниця – її “ворота” у Західну Європу. Тож на прикладі роботи підприємств нашої залізниці ми маємо можливість показати західним сусідам, що Україна є конкурентоспроможним учасником ринку з надання комплексу транс-

портних послуг.

– У своєму виступі перед учасниками галузевої школи обміну передовим досвідом, яка відбулася на базі вагонного депо Дрогобич у травні 2005 року, Ви, зокрема, зазначили, що освоєння передових технологій виробництва є лише частиною справи на шляху до успіху. Важливим аспектом є зміна психології людей у ставленні до свого робочого місця. Чи вдалося Вам за час роботи на посаді начальника депо змінити цю психологію?

– Скажу відверто, на початках непросто було переконати людей у тому, що там, де вони знаходяться, має панувати чистота і порядок. До чистоти й порядку мене змалку привчили мої батьки. Якщо чинив інакше – діставав прочухана. Цей досвід довелося застосовувати і на виробництві. Для початку ми уклали із трудовим колективом депо своєрідну джентльменську угоду. Я узяв на себе зобов'язання організувати залізничникам належні умови праці: щоб кожен працівник мав можливість переодягнутися,

помитися, просушити одяг тощо. Натомість це дало мені моральне право вимагати від трудового колективу депо якісної і акуратної роботи. Із часом працівники почали усвідомлювати, що браки в роботі потребують відповідної матеріальної компенсації, а це – кошти, які

могли б бути використані на покращення умов праці, на допомогу людям, яких спіткала біда тощо. Разом із тим ми впродовж усього часу і донині щотижня проводимо збори усього колективу депо, на яких спільно обговорюємо наші проблеми, аналізуємо їх, ставимо за приклад кращих працівників, плануємо подальшу роботу.

– За таких умов, мабуть, не випадковим є те, що працівник депо Ігор Миколишин (на фото праворуч) два роки поспіль виборює перемогу в галузевому конкурсі серед кращих оглядачів вагонів?

– Хочу відзначити дуже позитивний вплив таких перемог на процес виховання трудового колективу. Нині у нас відбувається неофіційне змагання серед працівників ПТО за звання найкращого в депо і право брати участь у майбутніх конкурсах. Адже їхня перемога – це не лише престиж, а й серйозні матеріальні та фінансові заохочення.

– Вашу активну участь у ліквідації наслідків техногенної катастрофи, яка сталася на території Львівської залізниці у липні 2007 року, високо оцінило керівництво залізниці. Пригадайте, як Ви сприйняли новину про те, що поблизу Ожидова перекинулися та зайнялися цистерни з жовтим фосфором?

– Я виїхав на місце аварії, щоб на власні очі побачити масштаби надзвичайної події. Після цього відразу зателефонував до начальника служби Петра Калітчука й повідомив, що готовий підібрати команду фахівців і виїхати на ліквідацію наслідків аварії. Хоча катастрофа сталася не на нашій дільниці, я розумів, що цистерни

до Ожидова. Впродовж дев'яти діб ми разом із нашими колегами з інших підрозділів та казахськими фахівцями працювали над ліквідацією наслідків цієї аварії. Я дякую керівництву залізниці за високу оцінку, яку воно дало результатам роботи працівників депо. Але, зрештою, не в оцінці справа, професіонали повинні в будь-якій ситуації залишатися професіоналами і дай, Боже, щоб таких аварій більше ніколи не траплялося. А загалом я вважаю, що кожен працівник Львівської залізниці має бути патріотом своєї магістралі і свого регіону.

– Микола Кузьмичу, наскільки важко працювати Вашому підрозділу в умовах фінансово-економічної кризи?

– У таких умовах важко працювати усім і ми – не виняток. У минулому році Львівська залізниця перевезла дуже мало наливних хімічних та інших вантажів, які транспортуються цистернами. Тому не було тих об'ємів, які б відповідали нашим виробничим потужностям. У середньому цей показник становив 15-20 відсотків від необхідного. Але ми вирішили не “прогинатися” перед кризою і розширили спеціалізацію, отримавши ліцензію на ремонт 17 видів вагонів: цементовозів, зерновозів, думкарів та інших. У пошуках роботи контактуємо з іншими підприємствами, зокрема з “Укрспецвагоном”, який скеровує

до нас на ремонт свої вагони. Таким чином намагаємося забезпечити людей роботою, щоб зберегти штат фахівців. Навіть у січні цього року, у період вимушеного простою, ми не сиділи, склавши руки, а виконали профілактику всього обладнання. Це дасть можливість добре підготуватися до майбутніх обсягів роботи, адже криза не вічна.

– У серпні минулого року Ви брали участь у футбольному турнірі пам'яті Георгія Кірпи. За результатами змагань Вас визнали кращим нападаючим меморіалу. Чи можна сказати, що це спортивне амплуа притаманне Вам у повсякденному житті?

– Моє кредо – бути першим, робити краще і найкраще! Цього правила я дотримуюся у житті, до цього закликаю своїх рідних та колег. У депо ми активно займаємося спортом: граємо у футбол, беремо участь у міських та районних змаганнях. Плануємо облаштувати на підприємстві спортивний зал, футбольний майданчик.

Уся моя сім'я захоплюється гірськолижним спортом. Крім того, кілька місяців тому наша сім'я перемогла у Всеукраїнському сімейному радіоконкурсі “Здорово бути здоровим”.

Спілкувалися Андрій ВЕЗДЕНКО та Ігор ПАРАЩАК
Фото Ігоря ПАРАЩАКА
Фото з архіву газети